

[Statsministeren]

kontrakten ikke lægger nogen bånd på vores udenrigspolitiske handlefrihed.

På baggrund af den debat, der har været om denne første oliekoopsaftale, er regeringen dog rede til at overveje nærmere regler for afslutning af oliekoopskontrakter. Det vigtigste er, at vi kan udnytte alle muligheder for yderligere at øge forsynings sikkerheden også gennem nye kontrakter. Det vil samtidig mindske olieselskabernes muligheder for at udnytte deres monopolstilling.

Som jeg nævnte før, kan vi ikke forvente nogen umiddelbar nedgang i underskuddet på betalingsbalancen. Vi må tværtimod forudse, at underskuddet i år bliver lidt større end sidste år. Det er imidlertid regeringens opfattelse, at det ikke giver anledning til øjeblikkelige indgreb. I foråret 1981 må vi derimod i forbindelse med fastlæggelsen af den offentlige udgiftspolitik for 1982 overveje, hvilke yderligere foranstaltninger der bliver nødvendige. Det afgørende er, at de retningslinjer, der blev ridset op i regeringens oplæg i april i år, bliver videreført i den resterende del af valgperioden.

Det forlig, der blev afsluttet den 5. maj, svarer, hvad angår omfang og virkning, i det store og hele til regeringens oplæg, så langt som det rækker, dvs. for den resterende del af 1980 og for 1981.

Men regeringen sigter mod at videreføre den økonomiske politik efter oplægget. Derfor vil jeg gerne gøre den bemærkning, at en debat, der bygger på beregninger alene på grundlag af forliget, ikke kan give noget fair billede af, hvordan regeringens politik vil virke i de kommende år.

Som en følge af forliget vil der i 1981 ske besparelser på de offentlige budgetter på 8 mia kr. Disse besparelser må videreføres og udbygges i de kommende år, sådan at niveauet for statens udgifter fastholdes, og sådan at stigningstakten i kommunernes udgifter gradvis nedbringes.

Der er også givet klart udtryk for, at regeringen vil gennemføre de foranstaltninger, der er nødvendige for at styre udviklingen i den indenlandske efterspørgsel. Med de store tab, vi har lidt ved forringelsen af bytteforholdet, kan en nedgang i de disponible realindkomster ikke undgås. Der har været en nedgang både i 1979 og i 1980, og en yderligere nedgang i de kommende år er uundgåelig.

Endelig er det et klart led i regeringens planer, at den forbedring af konkurrenceevnen, der er opnået, skal videreføres. De erhvervsfremmende foranstaltninger, som vi har lagt rammerne for, vil medvirke hertil, men det er samtidig nødvendigt, at udviklingen i pengeindkomsterne holdes inden for snævre rammer.

Vi har nu ved 3 overenskomstafslutninger efter hinanden fastlagt løn- og arbejdsvilkår ved lovindgreb. På den baggrund er det nødvendigt, at parterne i foråret 1981 selv forhandler sig frem til en løsning af overenskomstproblemerne.

Det er åbenbart, at der er opstået visse problemer inden for den offentlige sektor. Regeringen, der jo er arbejdsgiver, vil til august optage drøftelser med de offentligt ansattes organisationer for i god tid at forberede de kommende overenskomstforhandlinger med de offentligt ansatte.

Vi må anse det for at være af afgørende betydning både for erhvervslivets dispositioner og som grundlag for de kommende overenskomstforhandlinger, at der er tillid til, at den økonomiske politik, vi lagde grunden til ved majforliget, vil blive videreført i den resterende del af valgperioden. Spørgsmålet er så, om det forløbne folketingsår giver grundlag for en sådan tillid i befolkningen. Det er en tillid, der vil være endnu mere betydningsfuld, hvis den forholdsvis stærke stigning i landbrugets og industriens eksport, som de seneste kvartaler peger på, viser sig at være begyndelsen til en mere positiv udvikling for vores eksport. Tallene viser, at eksporten kan øges, når de udenlandske markeder bedres. Den omstændighed, at regeringen fremlagde en langsigtet plan, som vi satte afgørende ind på at få gennemført, er udtryk for, at vi ser en stærk forpligtelse til, at det sker.

Men på hvilket parlamentarisk grundlag vil det så være muligt at sikre videreførelsen af den økonomiske politik? Ja, det forlig, der blev afsluttet mellem socialdemokratiet, det radikale venstre, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti, gælder kun for den resterende del af 1980 og for 1981. Jeg håber imidlertid, at det samtidig er udtryk for, at partierne ser en positiv forpligtelse til at videreføre bestræbelserne også i de følgende år. Men der ville unægtelig være betydelig større sikkerhed, hvis et endnu bredere flertal